

PNV-PSE

Joxean Agirre

Gaztetan tarteka zahartzean nola-koa izango nintzen pentsatzen hasten nintzenean gutxi gorabehera orain naizena irudikatzen nuen, anbizio handirik gabeko pertsona bat, uzkur samarra, pitin bat jendearengandik ihesi, lagunarte gutxikoa izanik ere adeitsua, etxeko liburutegian dozena bat autore kutun zituena eta besaulki batean horiek irakurriz edo itsasoari begira denbora galtzen zekiena.

Nire aurreikuspenetan, dena den, bi hutsegite nabarmen egin nituen. Alde batetik, 17 urterekin elizara joateari utzi nionean konbentzituta nongoen jubilatatu orduko berriro itzuliko nintzela, baina elizako giroa ordukoa baino hitsagoa, tristeagoa, deprimenteagoa iruditzen zait.

Garaitsu horretan egin nintzen ezkerreko, baina banekien gizakiok giro, adin

eta garai baten umeak garela eta konbentzituta nongoen jubilatzearekin bat PNVra itzuliko nintzela edo gutxienez botoa eman behar nuen bakoitzean nire bastoia esku batean eta bestean boto jeltzalea nituela joango nintzela herrenez hauteskunde mahaira.

Aitortu beharra daukat gerora Alderdiak hain ondo saldu zigun euskal oasiaren mitoan erdizka bada ere sinestera iritsi nintzela. Europako lekurik aurreratuenetako batean bizi ginen, eredu eskandinaviarretik gertu. PISA proben txostenak etorri ziren, Bidegi, De Migel eta Bizkaiko alkate zenbaiten kasuak, AHTren auzian egindako hanka sartzeak, eta mitoa kolokan jarri zitzaidan eta I+D arloan Turkiaren atzetik geundela enteratu nintzenean pentsatu nuen mito hori fatxada kontua besterik ez zela, propaganda hutsa.

PNV eta PSEk adostutako programaren aurkezpenean gobernu osaketari buruz galdetu zioten Ortuzarri eta hark ez zela ezustekorik egongo erantzun zuen, bi alderdiak oso prebisibleak zirelako. Eta horrexek definitzen zuela ondoen pentsatu nuen bi alderdion patua, hain prebisibleak izateak hain zuzen. Entzuten diot lehendakariri hizketan edo Idoia Mendiari eta Koldo Saratxagaren K2K Emocionando aholkularitzarekin gogoratzen naiz. «Hunkitu, pentsatu, egin» zela uste dut Saratxagaren leloa eta ez le-torkieke bat ere gaizki Urkulluri eta Mendiari herritarrok hunkitzen ikasteko ikastarotxo bat egingo balute. Ez dut esaten administrazioa osorik NER delakoan sartu behar dutenik, hori iraultza bat litzateke. Konformatuko nintzateke sentimenduren bat (aspermena salbu) transmititzen ikasiko balute. •

Faxisten gorrotoa

**Nekane
Zinkunegi
Barandiaran**

Egunotan bete da mende erdia Joseba Elosegiren ekintza ikusgarritik. 1970ean, Donostiako Atano III.a pilotalekuan, bere buruari su eman zion eta bigarren galieriatik kantxara jauzi egin zuen. Munduko Pilota Txapelketa jokatzeko ari ziren, eta bertan zen Francisco Franco diktadorea. Literalki sutan zela, haren-gana gerturatzea zen Elosegiren helburua, «Gora Euskadi askatuta» oihu egiten zuen bitartean, diktadoreari Gernika suntsitu zuen su kiskalgarria ikusarazi nahi zion. Hamazazpi egun izan zen hilzorian, eta zazpi urteko es-

petxe zigorra ezarri zioten. Eta egun hartako NO-DOak, frontoiko irribarre alaiak eta giro lasaia baino ez zituen erakutsi.

Franco hil zen, haren gorpua atera zuten Erorien Haranetik, eta poztekoa da Frankismoan izandako berme gabeko epaiketak baliogabetzeko erabakia, berandu datorren arren. Edonola ere, Gernikan eragin zuten minak badirau. Eta badirau frankismoaren itzalak ere. Bestela, nola uler daiteke Voxek Espainiako Kongresuan aurkeztu duen proposamena, alderdi independentistak legez kanpo uzteko? Eta alderdi horiek

jaso duten diru publikoa itzul dezatela eskatzea, nork eta diru publiko beretik jaten duten faxistek? Nola uler daiteke, ustezko demokrazian, proposamen horren aurka egin ordez, PPk eta Ciudadanosek abstentziora jotzea?

Gernika erre zuen su haren kea baino zerbait gehiago da Espainiako eskuin muturra. Gorrotoa oinarri hartuta, espainiarra ez den nazionalismo oro lurperatu nahi dute. Baina, hamarkadetan egin bezala, jarraituko du errautsetatik berpiztutako herri borondateak isilarazi nahi dutenen aurrean ahotsa altxatzen. •